

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1161/2016
25.10.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Маје Ковачевић-Томић, Соње Павловић, Биљане Синановић и Милунке Цветковић, чланова већа, са саветником Јеленом Петковић-Милојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Ж.Т., због кривичног дела насилничко понашање на спортској приредби из члана 20. став 1. Закона о спречавању насиља и недоличног понашања на спортским приредбама у вези члана 33. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Ж.Т., адвоката С.С., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 775/14 од 09.03.2016. године и Апелационог суда у Београду Кж1 937/16 од 30.06.2016. године, у седници већа одржаној дана 25.10.2016. године, једногласно је, донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Ж.Т., адвоката С.С., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 775/14 од 09.03.2016. године и Апелационог суда у Београду Кж1 937/16 од 30.06.2016. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К 775/14 од 09.03.2016. године, окривљени Ж.Т. и В.С. оглашени су кривим због кривичног дела насилничко понашање на спортској приредби из члана 20. став 1. Закона о спречавању насиља и недоличног понашања на спортским приредбама у вези члана 33. КЗ за које су осуђени и то: окривљени Ж.Т. на казну затвора у трајању од седам месеци, а окривљени В.С. на казну затвора у трајању од шест месеци у које му се урачунава време проведено у притвору од 02.08.2012. године до 03.08.2012. године. Том пресудом одлучено је, сходно одредби члана 68. став 2. и одредби члана 67. став 2. КЗ да се у односу на окривљеног В.С. не опозове условна осуда изречена пресудом Првог основног суда у Београду К 822/14 од 25.07.2014. године која је истог дана постала правноснажна, а којом је окривљени В.С. оглашен кривим због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 1. у вези члана 289. став 1. КЗ за

које му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од једне године и 11 месеци и истовремено одређено да се овако утврђена казна затвора неће извршити уколико окривљени у року од четири године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Истом пресудом одлучено је да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 937/16 од 30.06.2016. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Ж.Т., адвоката С.С. и пресуда Вишег суда у Београду К 775/14 од 09.03.2016. године, која је исправљена решењем Вишег суда у Београду К 775/14 од 26.05.2016. године у односу на окривљеног Ж.Т. је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Ж.Т., адвокат С.С., због повреде закона из члана 439. тачка 2) и тачка 3) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе односно тако што ће применом института ублажавања казне истоме изрећи условну осуду или пак казну затвора у краћем временском трајању и истовремено одредити да ће се тако изречена казна затвора извршити сходно одредби члана 45. став 5. КЗ.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу одредбе члана 488. став 1. ЗКП доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа сходно одредби члана 490. ЗКП, о којој, у смислу одредбе члана 488. став 2. ЗКП није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа, Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Ж.Т., адвоката С.С., је неоснован.

Бранилац окривљеног Ж.Т., правноснажне пресуде побија због повреде закона из члана 439. тачка 2) ЗКП на штету окривљеног, наводима да окривљени није могао бити оглашен кривим због кривичног дела насилничко понашање на спортској приредби из члана 20. став 1. Закона о спречавању насиља и недоличног понашања на спортским приредбама у вези члана 33. КЗ истицањем да овај закон, иако је важио у време извршења дела, престао да важи од септембра месеца 2009. године и следствено томе у време пресуђења ово дело тим законом није било предвиђено као кривично дело, указујући истовремено да се у конкретном случају радња окривљеног не може правно квалификовати ни по касније измењеном Кривичном законнику којим је и то одредбом члана 344а као кривично дело прописано насилничко понашање на спортској приредби, јер исто није било

предвиђено у закону као кривично дело у време када је окривљени предузео радње за које је оглашен кривим.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, наводе садржане у захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног Ж.Т. неосновано је истицао и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и на страни 6 пасус четврти и пети и на страни 7 пасус први образложења пресуде је дао јасне и довољне разлоге о томе да се у радњама овог окривљеног стичу сва законска обележја кривичног дела насилничко понашање на спортској приредби из члана 20. став 1. Закона о спречавању насиља и недоличног понашања на спортским приредбама, које Врховни касациони суд у свему прихвата и у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује.

Осим тога, бранилац окривљеног Ж.Т. правноснажне пресуде побија и због повреде закона из члана 439. тачка 3) ЗКП наводима да је суд приликом одмеравања казне као отежавајућу околност на страни овог окривљеног ценио да је исти осуђиван пресудом Првог основног суда у Београду К 14939/10 која је постала правноснажна дана 18.12.2012. године, због кривичног дела из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру и пресудом Вишег суда у Београду К 283/12 која је постала правноснажна дана 21.02.2013. године због кривичног дела из члана 344а КЗ, што није могао, обзиром да су ова дела почињена и у вези са истима наведене пресуде донете након извршења кривичног дела у питању које је предмет овог кривичног поступка.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

У конкретном случају, првостепени суд је окривљеног Ж.Т., за кривично дело насилничко понашање на спортској приредби из члана 20. став 1. Закона о спречавању насиља и недоличног понашања на спортским приредбама у вези члана 33. КЗ, за које га је огласио кривим изрекао казну затвора која је том законском одредбом прописана као врста санкције (казне) која се може изрећи учиниоцу тог кривичног дела и исту је окривљеном одмерио у висини која не прелази границу наведеном законском одредбом прописаног минимума казне затвора, при чему је у складу са захтевом из члана 54. КЗ ценио како олакшавајуће околности, тако и његову ранију осуђиваност правноснажном пресудом Општинског суда у Панчеву К 758/08 од 04.11.2008. године због кривичног дела из члана 122. став 1. КЗ као отежавајућу околност, за које, оценом на коју је овлашћен, нашао да су од утицаја на висину казне, а које су наведене у првостепеној пресуди.

Следствено наведеном, првостепени суд је, приликом одлучивања о врсти и мери кривичне санкције коју ће изрећи окривљеном Ж.Т. за кривично дело у питању, поступао у свему са овлашћењима која има по закону, па није учинио повреду закона из члана 439. тачка 3. ЗКП на коју се указује у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, а ову повреду закона није учинио ни

другостепени суд када је одбио жалбу браниоца овог окривљеног као неосновану и у делу који се односи на одлуку о казни.

Руковођен изнетим разлозима, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 491. ст. 1. и 2. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Јелена Петковић Милојковић,с.р.

Председник већа-судија
Драгиша Ђорђевић,с.р.